

Storm

Ik zat aan haar vast
met haken
en mooie ogen.

Gekooïd, geketend
maar met nog net genoeg
gezond verstand
om uit haar vaarwater te blijven.

De storm in haar glas water
was sterker dan wat
zij mij te drinken gaf.

Ik keerde mij van haar af
en zocht een veiliger haven,
ver uit het oog van de storm.

De schade opgemeten,
de schande ontkomen,
de vrijheid herwonnen.

Geluk

tranen van geluk,
zout en zalig,
vloeien over mijn wangen.

Haar tong
likt ze liefdevol
van mijn laaiend gelaat,
mijn schaterlach van weelde.

Haar adem
als een vlucht meeuwen,
strijkt langs mijn hals, mijn waaghals
met de warmte van een vuurvogel.

Haar goddelijke tastzin
ontdoet mijn wachtend lichaam
van de laatste aarzeling
om uit mijzelf te treden.